

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2022 r. – Wizz Air Hungary/Komisja**(Sprawa T-827/22)**

(2023/C 104/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wizz Air Hungary Légitársaság Zrt. (Wizz Air Hungary Zrt.) (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, S. Rating i L.-G. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) z dnia 29 kwietnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.63360 (2021/N) – Rumunia COVID-19 – TAROM – damage compensation II (odszkodowanie za szkody II) ⁽¹⁾; i
- nakazanie Komisji pokrycia kosztów postępowania;

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja Europejska niewłaściwie zastosowała art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE i popełniła oczywiste błędy w ocenie przy badaniu proporcjonalności pomocy do szkód spowodowanych kryzysem COVID-19.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła konkretne postanowienia TFUE oraz ogólne zasady prawa europejskiego, które legły u podstaw liberalizacji transportu lotniczego w UE od końca lat 80. ubiegłego wieku (tj. zasadę niedyskryminacji, swobodnego świadczenia usług – zastosowanych do transportu lotniczego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1008/2008 ⁽²⁾ – oraz swobody przedsiębiorczości).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja Europejska nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła uprawnienia procesowe strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja Europejska naruszyła obowiązek uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, C 378, s. 2.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty, Dz.U. 2008, L 293, s. 3.

Skarga wniesiona w dniu 12 stycznia 2023 r. – UC/Rada**(Sprawa T-6/23)**

(2023/C 104/56)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: UC (przedstawiciele: adwokaci P. Bekaert i S. Bekaert)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2022/2398 z dnia 8 grudnia 2022 r. w sprawie wykonania decyzji 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/2397 z dnia 8 grudnia 2022 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga (zwanymi dalej „zaskarżonymi aktami”) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Przekroczenie uprawnień, naruszenie art. 75 i 215 TFUE, naruszenie art. 13 ust. 1 TUE, naruszenie art. 15 ust. 3 TFUE oraz naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.
 - decyzja 2010/788/WPZiB i rozporządzenie Rady (WE) nr 1183/2005 naruszają odpowiednio art. 31 TUE oraz art. 75 i 215 TFUE;
 - naruszenie zasad przejrzystości przez to, że sprawozdania i wyniki głosowania dotyczące tej decyzji i tego rozporządzenia, a także kolejnych decyzji i rozporządzeń zmieniających oraz zaskarżonych aktów nie są publicznie dostępne, w odróżnieniu od innych rozporządzeń i decyzji Rady;
2. Artykuł 3 tiret drugie decyzji 2010/788/WPZiB i art. 2b ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 naruszają zasadę pewności prawa, zasadę proporcjonalności i zasadę skuteczności. Ponadto art. 2b ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 ma szerszy zakres niż akt prawny, który wykonuje.
 - artykuł 3 tiret drugie decyzji 2010/788/WPZiB, zmienionej decyzją (WPZiB) 2022/2377 z dnia 5 grudnia 2022 r., i art. 2b ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2022/2373 z dnia 5 grudnia 2022 r., tworzą, poprzez zastosowanie kryterium do tego stopnia ogólnego, kategorię osób na tyle szeroką, że narusza to zasady pewności prawa, proporcjonalności i skuteczności;
 - ponadto grupa osób, o której mowa w art. 2b ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005, ma szerszy zakres niż grupa określona w akcie prawnym, który to rozporządzenie ma wykonywać.
3. Naruszenie art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) i art. 296 TFUE (obowiązku uzasadnienia).
 - wskazane powody są sformułowane w sposób bardzo ogólny, zwięzły i niejasny, a także nie są wystarczająco konkretne i precyzyjne. Skarżący kwestionuje ponadto każdy z powodów wskazanych w zaskarżonych aktach, zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym. Rada naruszyła zatem obowiązek uzasadnienia określony w szczególności w art. 41 ust. 2 lit. c) karty praw podstawowych i w art. 296 akapit drugi TFUE.
4. Naruszenie prawa do obrony i art. 41 ust. 2 lit. a) i b) karty praw podstawowych. Naruszenie art. 215 TFUE.
 - naruszenie prawa do obrony, w tym prawa do bycia wysłuchanym i prawa do informacji, przewidzianych w szczególności w art. 41 ust. 2 lit. a) i b) karty praw podstawowych. Brak tych gwarancji prawnych stanowi również naruszenie art. 215 TFUE.

5. Naruszenie prawa własności i zasady proporcjonalności.
 - zamrożenie funduszy skarżącego w sposób możliwie ogólny narusza prawo własności skarżącego i ogranicza to prawo w sposób nieproporcjonalny, jeśli zważyć również na ogólne zastosowanie tego środka i nieokreślony czas jego obowiązywania.
6. Naruszenie swobody przemieszczania się, prawa pobytu i prawa przedsiębiorczości przewidzianych w art. 45 ust. 1 karty praw podstawowych oraz w art. 20 i 21 TFUE, a także naruszenie zasady proporcjonalności.
 - skarżący posiada wyłącznie obywatelstwo belgijskie. Sankcja, która uniemożliwia mu wjazd na terytorium Unii, nawet w tranzycie, i zabrania mu wjazdu lub przebywania na terytorium Belgii, narusza swobodę przemieszczania się, prawo pobytu i prawo przedsiębiorczości oraz jest nieproporcjonalna.
7. Naruszenie prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej, zastosowanie art. 47 karty praw podstawowych.
 - naruszenie prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej. Skarżący domaga się od Rady dostarczenia Sądowi i stronom wszelkich informacji niezbędnych do tego, aby sąd Unii mógł poddać kontroli, konkretnie i na podstawie stanu faktycznego, wskazane przez Radę w sposób ogólny powody umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie osób objętych sankcjami.

**Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2023 r. – D&G Laboratories/EUIPO – Holpindus (aleva
NATURALS)**

(Sprawa T-28/23)

(2023/C 104/57)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: D&G Laboratories Inc. (Północny York, Ontario, Kanada) (przedstawiciel: adwokat M.-G. Marinescu)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Holpindus, SL (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „aleva NATURALS” – zgłoszenie nr 14 794 382

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 listopada 2022 r. w sprawie R 1078/2020-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie 47 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-